

Aarde, water, lucht en vuur; en Händel

In Scheltema, zwart ommuurd, 'zwart' verlicht, zwart vierkantig podium met het Blokfluitensemble in zwarte kostuums, zit de sfeer er al in vóórdat Praetorius een noot heeft gespeeld, mimespeler Hakim Traïdia de vier hoeken van het podium heeft 'geduid', de countertenor z'n mond heeft opengegaan. Hier gaat wat gebeuren.

En inderdaad, het 'gebeurt' al in de Ouverture uit Händel's opera Agrippina, voor het eerst uitgevoerd in Venetië (1709), nog puur Italiaans van karakter. Door een amateur-blokfluitensemble waarin alle soorten blokfluit present zijn, van het Gar klein Flötchen' (piccolo) tot de contrabasblokfluit. Eén grote familie (consortium) die op hoog niveau musicceert. De Ouverture start tintelfris en evenwichtig. Snelle tempi, strakke ritmes, spannende generale pauzes, helderheid, Praetorius heeft er patent op. De countertenor van Jan Kullmann past voorbeeldig bij deze musicceerpraktijk. Zijn stein sleept je mee, zingt naar de luisteraar toe, stroomt, lacht, klaagt, is klankrijk met een heerlijk licht vibrato. Zijn *Lascia ch'io pianga* (laat me wenen) uit Händel's Rinaldo ontroert, gezongen met een natuurlijk gevoel voor drama, zonder overdrijving.

Het vierdelig Orgelconcert opus 4 leent zich uitstekend voor dit ensemblespel. Alle la-

'Countering Händel' door Blokfluitensemble Praetorius o.l.v. Norbert Kunst, m.m.v. Jan Kullmann (countertenor) en Hakim Traïdia (mime).

Gehoord: 4/12, Scheltema, Leiden.

biale registers op het orgel ontstonden immers als imitatie van de houtblazers.

Ook in de *Sinfonia Arrival of the Queen of Sheba* (uit Händel's Salomo) komt elke houtkleur afwisselend naar de voorgrond om zich even later weer aaneen te sluiten in een prachtig gevoileerd coloriet. Als een vlieger hoog in de wind laat Kullmann zijn melismen dansen door de minimaal verlichte ruimte in de aria 'Lusinghiera', eveneens uit Agrippina.

Praetorius, onder leiding van Norbert Kunst, had nog iets willen bereiken, dat wat mij betreft niet echt gelukt is. Die vier hoeken van het podium verbeelden aarde, water, lucht en vuur, verbonden aan melancholie, flegma, razernij en dwaasheid. De werken die gespeeld en gezongen worden vinden plaats in één of meer van die gebieden. Hakim speelt subtiel en ontwapenend, gericht op de (jeugdige) luisteraar. Maar zijn mime draagt niet wezenlijk bij aan dit aan Händel gewijde concert, die in zijn composities wellicht rekening hield met deze 'belevingsgebieden'.

LIDY VAN DER SPEK